

tænkelige ved at have de unge Læger til Stede, *nævnlig* naar de foretage særlig farlige Operationer, fordi det ikke er muligt at holde dem i den fornødne Afstand fra Patienter, der opereres. Følgen deraf er selvfølgelig Mangler ved Uddannelsen, men foruden dette mangler Hospitalet næsten alt, hvad der hedder Udenomsbekvemmeligheder, hvilket er en særlig slem Mangel ved et Hospital, fordi disse Udenomsbekvemmeligheder bl. a. skulle hjælpe til at forebygge Smitteoverføring osv. Hospitalet er paa dette Punkt saa tarveligt, at man vist kan søge ret vidt for at finde et tarveligere Statshospital end vort. Det er kun ved den store Omhu og den gennemførte Anvendelse af Antiseptiken, som med stor Dygtighed har fundet Sted i de senere Aar, at de Kalamiteter, som man tidligere har været Vidne til, i de senere Aar ere undgaaede. I den Tid, jeg gik paa Hospitalet, hændte det gentagne Gange, at der hos Patienter, der kom ind med en ringe Skade f. Eks. en brækket Arm, gik Hospitalsbrand i Saaret, som fik Døden til Følge, og at saadant kunde hændes, deri vare Lægerne uden Skyld. Den Slags Ting hændte nu ikke saa let efter den Udvikling, den moderne Antiseptik har faaet; men derfor er der vedvarende nok af skæbnsvangre Mangler ved Hospitalet. Naa, herom vare vist ogsaa alle enige, da Hospitalssagen forrige Gang var til Behandling her i Tinget. Det, Sagen standsede paa, var sikkert ikke Spørgsmaalet om man skulde gaa til Løsningen af Opgaven, men det var Tvivl med Hensyn til den Form, hvorunder den var forelagt. Indvendingerne angik nærmest det, at man sammen med Beslutningen om at bygge et Hospital skulde og maatte, om man vil, vedtage eller i hvert Tilfælde fastslaa forskellige Hospitalet ret uvedkommende Foretagender. Den Gang var det nemlig knyttet til en Overenskomst med Københavns Kommune om Fællederne, som førte med sig, at der skulde bygges adskillige Kaserne. Københavns Kommune skulde blandt andet have Sølygdens Kaserne — som altsaa *maatte* flyttes ud — som Del af sin Betaling, og den skulde give en Million til denne Kaserne, kort sagt, der var en hel Række betydelige Foretagender, som stode og faldt med Forslaget, og som selvfølgelig kunde vække Betænkelse. Men desuden var man ogsaa betænkelig over for det store Anlæg. Jeg mindes den sidste Gang, det var fremme, nogle kolorerede Planer, som Medlemmerne rystede paa Hovedet af, idet de mente, at det hele var alt for stort anlagt, og man

paastod med mer eller mindre god Grund, at det neppe kunde være nødvendigt at forlange til Hospitalet og Undervisningsanstalterne en 7—8 Gange saa stor Grund som den, man hidtil havde kunnet nøjes med. Desuden mente man, at det ikke kunde være en Statsopgave at bygge et Hospital med 800 Senge — det havde man nemlig under Overenskomsten med Københavns Kommune forpligtet sig til. — Imidlertid ere disse Hovedindvendinger jo nu hævede. Ved den senere sluttede Overenskomst om Fællederne er der skaffet den for Hospitalet nødvendige Plads, Fordringen om de 275 Ekstra-Senge, som Københavns Kommune havde stillet, eksisterer ikke længer, og Sagen har været undergivet gentagne Undersøgelser af sagkyndige, særlig altsaa af Lægestanden, med det Maal at bringe Fordringerne saa langt ned, som det kan forsvares. Naar vi saa derefter nu staa over for igen at skulle behandle Sagen, saa er det første Spørgsmaal, der stiller sig frem, dette: Er man ikke gaaet for vidt ved de Reduktioner, der er Tale om? og det andet er: Hvor kan det være, at man alligevel staaer over for en absolut større Sum, end der den Gang var Tale om? Begge Spørgsmaal vil det være et Udvalgs Sag at søge besvaret. Hvad det første angaar, tror jeg, man kan forsvare det, der er foreslaaet. Forslaget gaar blandt andet ud paa at udskyde det fysiologiske og normalanatomiske Institut, idet man mener, at for dem ere Forholdene nu saadanne, at de kunne tilfredsstille, man vil derfor kunne nøjes med at lægge til Rette for at bygge disse Institutter i Fremtiden, naar det en Gang bliver nødvendigt, det bliver dog da efter min Mening et Udvalgs Sag at sikre sig, at der ogsaa haves det fornødne Areal til disse Institutter. Det andet, man væsentlig har reduceret, er foruden Sengetallet, som jeg ikke her skal komme nærmere ind paa, at man har udskudt den psykiatriske Afdeling og Afdelingen for veneriske Sygdomme. Imidlertid, det Areal, de okkuperede paa det sidste Forslag, var kun nogle faa Tdr. Land, der er derfor ingen Tvivl om, at det vil være ret let ogsaa at sikre sig de for disse Afdelinger nødvendige Arealer. Mere behøves ikke, idet Undervisningen foreløbig godt vil kunne støtte sig til Kommunehospitalet, saaledes som den hidtil har gjort, paa begge Omraader. Berettigelsen af Reduktionerne og hvad de iøvrigt kan kræve er saaledes det, der først bliver at undersøge, og ved Siden deraf kan der være Grund til at søge Klarhed over, hvor det kan være, at vi trods Reduktioner